

Hồi thứ bảy mươi ba
Lời lẽ sắc bén - Âm mưu bại lộ

Bách hoa tiên tử Triệu Ái nhìn Cô Yến La Hán chậm rãi nói:

- Ôi nói ra có thể các vị không để mắt đến, người bạn già của đại ca là sư thúc của Bạch vân sơn trang chủ Gia Cát Đồ gọi là Thanh Sám Hề Tiêu, con trai của ông ta là Hề Du biệt hiệu là Kim hoàng phi anh. Các vị đều có tai nghe cả rồi chứ?

Nhìn sắc mặt kiêu diễm của Triệu Ái, bỗng Sở Vân cảm thấy khó chịu. Lê Tường là của chàng, điều đó đã được hai người khẳng định và nó là sự tự nhiên như cuộc sống, có ngày có đêm, như con người có tứ chi ngũ quan vậy, không thể nào khác được, không thể nào họ không có nhau được.

Cô Yến La Hán hiểu tâm trạng của Sở Vân lúc này, tức tối hứ một tiếng nói với Triệu Ái:

- Phu nhân nói cũng có lý, dù là Gia cát lão nhi, Hề Tiêu hoặc con trai ông ta đều được cả, chúng ta đều có đủ tai để nghe như phu nhân đã nói vậy. Ha ha quả cũng không đáng để mắt đến, hơn nữa Gia Cát lão nhi quả là có ý đồ vì trước đây Tam Kích Tuyệt hồn của ông ta....

Thanh Sám Hề Tiêu đã từ lâu lắm nổi danh là một hào sĩ anh hùng, võ công tuyệt đỉnh, lại có tài văn chương, tuổi còn trẻ lại rất khôi ngô tuấn tú, ngày Sở Vân mười sáu mười bảy tuổi thì ông ta mới độ ba mươi, còn trang chủ Bạch Vân sơn trang Gia Cát Đồ đã quá sáu mươi. Vậy mà vẫn coi Hề Tiêu là bậc trưởng bối nên Hề Tiêu là bậc trên, được gọi sư tổ của những đồ đệ khai môn. Ông ta vừa là một hảo hán, lại vừa là một thi sĩ thư sinh cho nên con của ông ta nhất định là một nhân vật xứng đáng và họ là thi sĩ nên cũng rất đa tình.

Bỗng nhiên Bách hoa tiên tử cất tiếng nói:

- Nghiêm đương gia đã nói như vậy quả nhiên là nhìn thấy hết cả rồi, chỉ có điều cần có một tý gì mới được, có thể ông ta đã quá lời. Nghiêm đương gia là người lớn cần đại lượng xin đừng nóng giận!

Sở Vân nheo mắt hỏi lại:

- Xin hỏi phu nhân sự việc này bản thân Lê Tường có biết không và cô ta quyết định như thế nào?

Triệu Ái sửng sốt, quay lại nhìn Lê Kỳ chỉ thấy ông ta mỉm cười không nói gì, nên bà ta vội nói:

Sở minh chủ muốn nói đến Tiểu Hương à? À con bé ấy có biết việc

này và cũng muốn hai người độ sức với nhau để xem ai yêu nó sâu sắc hơn?

Tử tâm điều Cừu Hạo cười ha hả nói:

- Phu nhân, lão phu nghĩ rằng cuộc tỷ thí đó cũng không cần phải tiến hành làm gì cho quá phiền phức, nó giống như mặt trời chân chính vậy, chúng ta đều đã nhìn thấy kết quả thực sự của nó rồi. Đúng thế, cái vị Hề công tử rồng phượng kia đại bại là cái chắc!

Triệu Ái tức quá đỏ cả mặt, còn Quý cô tử Lê Kỳ thì cười to mấy tiếng nói:

- Vấn đề này lão phu cho rằng không phải tranh cãi thêm nữa, cần nhớ là Ái muội vừa rồi đã nói rõ, nếu không muốn tỷ thí không ai ép, ha ha chỉ có điều coi như tự nguyện bãi bỏ tư cách cầu thân mà thôi. Yêu một con người mà người đó không dám hy sinh vì mình thế thì nói đến chữ yêu không thấy ngượng lắm sao?

Lúc này sắc mặt của Tả tử quảĩ Tống Bang nếu quan sát kỹ sẽ thấy một sự lo lắng và cổ vũ. Sở Vân từ từ đưa ly trà lên chiêu một ngụm, trong lúc đó Triệu Ái lại cười nói:

- Sở minh chủ, ta nghĩ việc này không khó giải quyết lắm, nếu trường hợp của ta, ta đã đáp ứng rồi phải không đại ca?

Tả Quảĩ Tử nhìn trước nhìn sau thở dài một tiếng cười ha hả nói:

- Người nên đáp ứng đi thôi, bằng không Tiểu Hương sẽ đau lòng lắm đó, người không nên vì một việc nhỏ này mà làm cho Tiểu Hương đau lòng!

Sở Vân trừng trừng nhìn Tống Bang nói:

- Tiền bối, tại hạ nghĩ rằng nếu tình cảm sâu sắc, bất di bất dịch thì nó nằm ở trong tim mỗi người chứ đâu phải nó xuất phát từ chỗ tranh đoạt và cái danh tiếng vô nghĩa ấy, tình cảm ấy không được cưỡng ép!

Tống Bang chỉ cười mà không nói gì, còn Triệu Ái thì cười sắc sảo nói:

- Sở minh chủ nói thế thật là lạ, đây chính là một cách thể hiện tình yêu bằng hành động cụ thể. Nó chứng minh sự tín nhiệm là chỗ dựa của nó, làm thế là không sợ khó khăn, không sợ hy sinh.

- Phu nhân, giả sử Lê Tường yêu tại hạ, cô ta sẽ không nghĩ ra cách này bởi vì cô ta đã yêu tại hạ thì bất kể phương thức nào, điều kiện nào cả, lại xoay chuyển không thể muốn tại hạ và người khác tranh đoạt để sau đó mới có được cô ta. Nếu như trên đời này, trong vấn đề tình cảm giữa nam và nữ mà làm như thế này thì thừa phu nhân chỉ cần tại hạ bỏ ra một chút công phu thì sẽ có biết bao cô gái?

- Sở minh chủ, người nói thế không được rồi, lẽ nào nói rằng Hương nhi của nhà ta không thuộc về các hạ là không được sao? Bằng vào uy danh của Đại Hồng sơn và tài sắc nghiêng thành của Hương nhi, lẽ nào không gả nổi hay sao? Sở minh chủ, đây là các hạ tự đến cầu thân chứ không ai ép đâu nhé!

Câu nói ấy làm cho không khí lạnh hẳn đi, nặng nề đến nghẹt thở, thủ hạ Kim Đieu Minh ai nấy đều thể hiện vẻ lạnh lùng ác cảm trên sắc mặt. Tống Bang thấy tình thế căng thẳng vội nói:

- Ấy, đừng, đừng, việc nhỏ thôi, ha ha.. thân gia chớ để biến thành cừu gia!

Sắc mặt Lê Kỳ nặng nề, lão ta không nói gì, còn Triệu Ái thì nói ngay:

- Nhị ca, lúc này mà nói tới chữ thân gia thì hơi quá sớm đấy, lẽ nào chúng ta không tìm được một chỗ nào cao quý hơn sao?

- Triệu Ái, người ít lắm lời đi một chút có được không? Tống Bang bực bội nói.

- Nhị ca, tiểu muội chỉ vì lo cho Hương nhi thất vọng vì một kẻ vô tình vô nghĩa, vô nhân vô dũng nho phu đấy thôi!

Đại mặc đồ thủ đứng bật dậy, trừng mắt quát:

- Người câm mồm lại!

Lúc này Cuồng Ưng Bành Mã mới từ từ đứng lên lạnh lùng nói:

- Phu nhân, người dùng những từ ấy ăn nói với bốn minh chủ là quá trốn rồi đấy!

Lê Kỳ ngồi tại chỗ, trầm giọng nói;

- Lão phu nghĩ rằng các vị ạ, chúng ta tốt nhất là tay chưa dùng đến vũ lực, vì như thế giữa đôi bên chẳng thu được điều gì tốt đẹp cả!

Sở Vân đưa mắt nhìn thuộc hạ nói:

- Các vị hãy ngồi xuống đi!

Còn Tống Bang cũng nhìn xung quanh quắc mắt quát:

- Các người cũng lui ra, định làm phản hay sao thế?

Mọi người răm rắp tuân theo lệnh của Tống Bang lùi lại, Khổ Linh Bi Giả bỗng cười hiền hòa nói:

- Bốn tòa khâm phục tài năng của Sở minh chủ vô cùng, hy vọng Sở minh chủ và Đại Hồng sơn chúng ta kết giao bằng hữu, do đó có một số chi tiết nhỏ bé chớ nên hiểu lầm nhau, xin Sở minh chủ đừng để ý nữa!

Sở Vân cảm ơn Quan Túc Sinh chưa dứt lời thì Ngũ Nhạc Nhất Kiếm bước đến bên Sở Vân nói nhỏ:

- Sở huynh, sự chân thật sẽ bao trùm lên tất kẻ, kể cả sự nhún

nhường. Theo tại hạ quan sát thì việc này không phải do ý của Lê Tường cô nương mà là Quỷ Cô Tử muốn làm khó và cũng muốn nhân đây xem thử tài nghệ của Sở huynh thế nào? Vì Lê cô nương, hãy trấn oai bọn họ một trận, Sở huynh hãy nhún nhường đi, điều đó cũng là biểu hiện sự chân tình đó!

Sở Vân quay lại thì nhìn thấy Cừu Hạo nhìn chàng gật đầu mỉm cười, còn Cô Yến La Hán thì hay tay nắm chặt nhau giật giật. Sở Vân hiểu cả. Chàng quay sang Quỷ Cô Tử nói dứt khoát:

- Lê đương gia, cứ làm như thế đi!

Sắc mặt Lê Kỳ lập tức rạng rỡ hẳn đi, ông ta ôn hòa nói:

- Sở minh chủ quả nhiên là nhất đại tuần kiệt quả là đại trượng phu. Có thể lão phu mới không phụ lòng với minh chủ và khó xử với ông bạn già của mình. Đúng không sư muội?

Thấy thái độ của Triệu Ái hồn xược, Cô Yến La Hán gườm gườm nhìn bà ta, Lê Kỳ làm bộ không trông thấy hai người ấy đang gây sự, kêu lớn lên:

- Bay đâu, mau đi mời hai cha con Hề đại hiệp và Gia Cát trang chủ lên đại sảnh! Xin mời phu nhân và tiểu thư vào!

Bốn đệ tử áo xanh dạ một tiếng và đi ngay. Tống Bang thở phào một tiếng nói:

- Thế là trời quang mây tạnh rồi, lúc này căng thẳng quá!

Ngũ nhạc nhất kiểm lại nói:

- Trời quang mây tạnh là nhờ lưỡi kiếm, tại hạ hy vọng nó chỉ có được bằng hòa khí thôi!

Quỷ cô tử nhìn Sở Vân cười nói:

- Biện huynh nói phải lắm, chẳng qua đây cũng chỉ là xem ý tứ của Sở minh chủ và Hề hiền điệt thế nào thôi mà!

Sở Vân đáp với mấy giọng lạnh lùng:

- Máu không nên để cho chảy quá nhiều nữa, phải không?

- Phải, phải từ cổ chí kim, anh hùng biết anh hùng, tiểu nhân biết tiểu nhân..

Lúc ấy từ phía ngoài vọng vào một giọng nói khá trong:

- Lê đại ca, hôm nay Đại Hồng sơn anh mãi đường, long hổ tụ hội..

Vừa dứt lời thì trung niên mặc áo dài xanh lướt vào, gương mặt thật là tuần tú, sau lưng là một lão nhân tuổi độ lục tuần, mặc cẩm bào có khắc một trái tim trên ngực áo, người này lùn, mập, mũi to, mồm rộng.

Quỷ cô Tử Lê Kỳ vội đứng lên chỉ vào vị văn sĩ đứng trước Sở Vân

nói:

- Sở mình chủ đây là Thanh Sám Hề Tiêu, còn đây là Kim điều mình chủ Lăng Tử Sở Vân!

Sở Vân đứng lên vái chào Hề Tiêu nói:

- Đã ngưỡng mộ đại danh tiền bối từ lâu, nay được gặp quả là vạn hạnh!

Hề Tiêu đáp lễ nói:

- Không dám, không dám, uy danh của Sở đại hiệp vang rền thiên hạ. Hề Tiêu này phải sớm bái vọng mới phải!

Tống Bang lại giới thiệu Sở Vân với Gia Cát trang chủ, hai người chào hỏi nhau cũng rất là khách khí, bỗng Cô Yển La Hán cười to như sấm nói:

- Gia Cát lão nhi, lẽ nào mới rời khỏi chiếu tử mà đã nhìn lên cao mà quên cả lão Nghiêm này sao?

- À, Nghiêm Tiểu Thiên, người cũng gớm thật dám ngồi ở đây kia à? Bổng trang chủ không thể mặt dày như người thế đâu! Ngoài bữa nay ra ta gặp nhau ở đâu thì kệ nó việc gì phải nhắc lại?

Ngay lúc Cô yển la hán định châm chọc lại thì Lê Kỳ đã cười vui vẻ nói:

- Hề lão đệ, mấy hôm nay Du hiền diệt có buồn lắm không?

Thanh Sám Hề Tiêu phát tay áo rộng nói:

- Sao lại không buồn? Suốt ngày cứ chạy đến chỗ cô Ái, xem ra mấy hôm nay đã có khí thế hơn rồi, kẻ buồn hơn chính là ngu đệ!

Thấy Sở Vân cau mày bức tức, Tử Tâm điều nói nhỏ:

- Minh chủ, đừng để ý tới làm gì! Trên tất cả mọi phương diện phần thắng sẽ thuộc về minh chủ, xin hãy tin tưởng. Niềm tin là nguyên nhân mọi thắng lợi đó!

Thanh Sám Hề Tiêu lại nói với Sở Vân giọng đầy vẻ khiêu khích:

- Sở đại hiệp, nghe nói người cũng đồng ý dùng phương pháp tử thí để cầu thân à? Sở đại hiệp tài cao lực cả, lúc tỷ đấu xin hãy lưu tình!

Ngay lúc ấy một tràng tiếng cười cất lên, vừa thân thuộc vừa cuồng ngạo khiến cho Sở Vân giật mình đưa mắt nhìn về hướng ấy vì chàng còn nghe thấy lẫn trong tiếng cười hoan hỉ ấy có cả giọng đàn ông. Ngay lúc ấy Triệu Ái đã vội nói:

- Đại ca, tẩu tẩu đến rồi!

Ngay lúc ấy sau lưng tiểu đồng là một phụ nữ đoan trang, phúc hậu tuổi độ năm mươi lại có bốn a hoàn đỡ xung quanh bước vào đại sảnh, tiếp liền đó cả đại sảnh sáng bừng lên bởi một người đẹp như Hằng nga tiến vào, cặp mắt phượng long lanh.... người thiếu nữ theo

sau đó chính là Phượng mục nữ Lê Tường. Nàng trắng hơn nhưng cũng gầy hơn khá nhiều. Theo sau lưng Lê Tường là một chàng trai khôi ngô tuấn tú, mặc một chiếc áo màu bạc trắng vẻ rất tự tin.

Sở Vân nhìn thấy cảnh ấy thì lòng đau như cắt, vì Lê Tường xuất hiện trước mọi người với một người con trai đi sát theo sau và đi cùng với mẹ nàng, nàng luôn luôn mỉm cười với gã trai kia, điều ấy phải chăng là sự công khai thông báo cho mọi người biết mối quan hệ giữa họ với nhau.

Vừa bước vào đại sảnh, đôi mắt Lê Tường đảo dáo dác tìm kiếm và rất mau dừng lại trên nét mặt Sở Vân, nhìn chàng như lửa đốt, như mật ngọt, như keo sơn.. Sở Vân chỉ cười nhạt như thế khẽ gật đầu với nàng hết sức bí mật.

Thanh Sám Hề Tiêu bỗng cất tiếng cười lớn nói:

- Du nhi, sao hàng ngày hai buổi con làm phiên Hương muội thế? Cứ theo nó suốt quên cả ta rồi sao? Kiểu này mai sau hai đứa làm sao chăm lo cho ta được?

Nghe Hề Tiêu nói thế, mọi nhân vật của Kim điêu minh đều tức giận hầm hầm. Cô yển la hán lăm bầm:

- Mẹ kiếp, ăn nói không biết ngượng mồm, chết không biết lúc nào mà bậy bạ. Mẹ kiếp.. Sở Vân chẳng nói gì, cứ cười cười, chàng tránh cái nhìn u ám, oán trách của nàng.

Quý cô tử giới thiệu Sở Vân với vợ mình, chàng vái dài một cái, nói giọng trầm trầm:

- Lãng tử Sở Vân xin được bái kiến Lê Lão phu nhân!

Lê lão phu nhân nhìn Sở Vân một lúc lâu mới hiền từ nói:

- Xin mời Sở minh chủ ngồi xuống, lão thân đón khách quá muộn, xin miễn trách!

Hề Tiêu cười ha hả nói:

- Tẩu tẩu, làm khổ lão đệ này rồi, sao Du nhi hầu tẩu tẩu mấy ván cờ, tẩu tẩu cưng nó quá làm nó hư mất!

Lê lão phu nhân nói:

- Hề thúc thúc đừng trách Du nhi, từ bé nó đã được ta yêu mến rồi, chỉ tiếc nó không có thời gian hàng ngày lại cùng ta vui chơi, bồi tiếp Hương nhi cũng đủ làm cho nó mệt đứt hơi rồi!

Người mặc áo bạc trắng tuấn tú kia nói:

- Bá mẫu đó là trách nhiệm của Du nhi, nếu được suốt ngày hầu hạ bá mẫu, bầu bạn cùng Hương muội là Du nhi vui sướng rồi, đâu thấy đau khổ!

Quý cô tử nhìn thấy thái độ của thuộc hạ Kim điêu minh đều tỏ ra

bất mãn thì vội nói:

- Du nhi mau lại chào Kim điều minh Minh chủ danh chấn võ lâm Sở đại hiệp!

Kim hoàng phi anh Hề Du bước đến hai bước lơ đãng hành lễ nói:

- Tại hạ là kẻ bất tài Kim hoàng phi anh Hề Du!

Sở Vân đáp lễ nói:

- Lãng tử Sở Vân!

Hề Du hứ một tiếng nói giọng kiêu ngạo:

- Đường xa trắc trở như thế mà Sở huynh đến nhanh thật đấy!

Sở Vân tức muốn vỡ lồng ngực nhưng cố nén nói:

- Đường có xa nhưng vì đúng hẹn phải giữ lời hứa!

- Anh bạn đến rất nhanh nhưng cha con ta cũng đến không chậm, ha ha

- Chắc gì ở gần đã lấy ánh trăng dưới đáy hồ kia! Cô Yến La Hán nói to lên.

Hề Du nhìn Cô yến la hán hỗn xược nói:

- Người tên họ là gì? Thân phận ra sao? Người nói thế liệu còn có đất dung thân không đấy?

Cô Yến La Hán cười ha hả nói:

- Hề anh hùng, Hề thiếu hiệp, ta đã nói mấy chục năm nay mà chẳng chết lúc nào cả. Hình như chẳng có người bạn nào dám động đến sợi lông chân ta cả!

- Nghiêm bằng hữu, người có giỏi thì hãy thử xem nào! Hề Du thách thức, Hề Tiêu vội hứ một tiếng nói:

- Du nhi lui lại ngay! Đó là Cô Yến La Hán Nghiêm Tiểu Thiên một nhân vật hắc đạo lưng danh giang hồ đã lâu. Trước mặt Lê bá bá người không được hỗn, không sợ Lê bá bá cười cho à?

Hề Du hứ một tiếng cười khẩy nhìn Nghiêm Tiểu Thiên vẻ khinh khỉnh, ngồi xuống bên cạnh Lê lão phu nhân và Lê Tường.

Lê Kỳ xoa xoa hai tay vào nhau rồi nói:

- Hiền điệt quả là tính thanh niên, ha ha, giống như cha người ngày nào vậy! Đúng là hổ phụ sinh hổ tử!

Lê phu nhân cũng phụ họa:

- Cái tính nết của Du nhi chỉ có Hương nhi mới trị nổi thôi!

Mặt của Lê Tường lúc thì đỏ lên, lúc thì trắng bệch ra. Lúc này thì nàng đã hiểu ra vì sao lúc gặp mặt nàng, Sở Vân lại lạnh nhạt như vậy, nàng có ngờ đâu người mà nàng cứ ngỡ là huynh trưởng hôm nay lại có ý đồ chung thân với nàng. Trước nay nàng đối xử với Hề Du thật thoải mái, thân mật vì quan hệ của cha mẹ họ với nhau, nên họ coi

nhau như người nhà, như anh em. Lần này cha con họ đến không ai nói rõ mục đích của họ cho nàng biết sợ nàng làm hỏng mối quan hệ lâu đời của họ, nên hai vợ chồng Lê Kỳ mới bàn nhau lập ra phương thức tử thí để một mặt khảo nghiệm chân tài thực học của Sở Vân, mặt khác cũng dễ bề ăn nói đối xử với Hề Tiêu. Lúc này Lê Tường đã thấy rằng mình hoàn toàn sai rồi, sự xuất hiện của nàng cùng Hề Du trước mặt mọi người vừa rồi làm sao không khiến cho Sở Vân hiểu khác về nàng được và trước mọi người Sở Vân đau xót biết chừng nào, bị xúc phạm biết bao nhiêu?

Thanh Sám Hề Tiêu cười ha hả nói:

- Hương nhi, đừng sợ, sau này Du nhi có phụ bạc người thì Hề thúc thúc trị nó. Lê Tường đau lòng như xé, mặt nàng tái ngắt lại run run nói:

- Hề thúc thúc... xin đừng.. đừng nói nữa!

Hề Du vội bước sát lại gần Lê Tường lo lắng hỏi:

- Hương muội, làm sao thế, ốm à? Có cần ngu huynh đưa muội vào nghỉ không?

Lê Tường lắc đầu, đưa tay ôm lấy trán yếu ớt nói:

- Không, không!

Lòng Sở Vân như thất lại, trên bàn tay ôm lấy trán của Lê Tường, chiếc nhẫn tâm ấn mà chàng tặng cho nàng đeo trên ngón vô danh hôm nay không còn thấy nữa. Cảm giác bị phụ bạc, bị ruồng rẫy khinh miệt làm cho Sở Vân như tê dại cả người đi, tay chân run lên vì tức giận, thân người như băng giá đi, Sở Vân hít một hơi dài cố trấn tĩnh lại, nở một nụ cười lạnh lùng nói:

- Lê lão tiên bối, lúc này tại hạ nghĩ, đã đến lúc rồi đấy!

Lê Kỳ hơn cả thẹn cố cười nói:

- Phải, phải đã đến lúc rồi đó. Phu nhân đưa Hương nhi vào trong nhà đi!

Thấy mẹ mình mỉm cười quay lại, Lê Tường chợt thấy lạ lòng vội kêu to lên:

- Cha, cái gì vậy cha? Cái gì mà đã đến giờ rồi? Cha nói cho con biết đi!

- Không có gì đâu, không có gì đâu, Hương nhi đợi chút nữa cha sẽ cho con biết. Còn bây giờ thì con theo mẹ đi vào phòng đi!

Lê Tường đứng sững lại, toàn thân tái mét, rồi như một pho tượng đá, nàng bước tới trước mặt Sở Vân, nhìn thẳng vào mắt chàng ta, run rẩy nói:

- Sở Vân! Hãy nói cho em biết, có chuyện gì vậy? Anh đang định

làm gì?

Mắt Sở Vân lóe lên tia sáng kỳ dị, chàng lạnh lùng mà thâm trầm hỏi:

- Người không biết gì thật sao?

Mắt Lê Tường đỏ hoe, cố nén để khỏi bật lên tiếng khóc nói:

- Xin hãy tin em, em thực sự không biết gì cả!

Quý Cô Tử Lê Kỳ bước tới ôm vai con gái nói:

- Hương nhi, thực ra chẳng có chuyện gì đâu, chỉ là..

Cô yển la hán lạnh lùng hứ lên một tiếng nói:

- Lê đại đương gia, dài dòng vô ích, để lão phu nói cho nhé: Lê cô nương, Sở lão đệ vượt qua trăm ngàn gian khổ đến đây cầu thân, thì lệnh tôn đồng thời đáp ứng cả Hề gia đại công tử nữa. Vì thế việc này không thể quyết định dứt khoát được, nên nghĩ ra một cách là trên chiếc cầu lương thế kia hai đối thủ phải tỷ thí phân thắng bại, ai thắng thì được diễm phúc ấy!

Lê Tường toàn thân run lên, mắt như đỏ lửa, nghẹn ngào hỏi:

- Cha... cha có thật vậy không hả cha?

Lê Kỳ không nói gì, đưa mắt cảm phần nhìn Cô Yển La Hán, ông ta cũng trừng mắt nhìn lại. Trong lúc ấy Sở Vân đã bước tới trước mặt Hề Du nói:

- Xin mời! Nói rồi chàng bước ra phía cửa ngoài ngay.

Đại mặc đồ thủ chạy theo ghé vào tai chàng nói:

- Minh chủ, giết chết nó đi!

Lê Tường gạt tay của Lê phu nhân chạy vụt theo tiếng nức.

Tả tử quảĩ Tống Bang nói:

- Tẩu tẩu, tại hạ đã khuyên tẩu tẩu và đại ca nên từ chối Hề gia đi, để đến lúc này tẩu tẩu thấy đấy, ngày vui trở thành như vậy sao?

o O o